ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΙΩΑΝ. ΑΝ. ΖΗΡΑ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

(ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΖΩΗ ΑΝΤΙ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τῆς λίγες αὐτὲς λέξεις ἡ ὡραία μας ἄγνωστη κ' ἔπεσε σὲ βαθὺ λήθαργο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' εἰσῆλθε ὁ Γιατρός. Ὁ Παῦλος τοῦ ἐξήγησε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τῆς φρικιαστικῆς ἐκείνης νύχτας καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν ἐξετάσῃ μὲ μεγάλη προσοχή.

Ἔσκυψε ὁ γιατρὸς ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἄρωστη καὶ ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε μὲ πολὺ ἐπιμέλεια στρέφει πρὸς τὸν Παῦλο καὶ τοῦ εἶπε.

— Ὁ σφυγμός της ἀγαπητέ μου χτυπάει κανονικὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔχει λίγο πυρετὸ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε σπουδαῖο γιατ' εἶνε πάρα πολὺ μικρός· εἶνε ἕνας συνηθισμένος τραυματικὸς πυρετὸς καὶ τίποτε περισσότερο κι' ὁποῖος μάλιστα ἔχει ἀρχίσει νὰ κατεβαίνῃ.

—Μήπως ὑπάρχει κανένας φόβος γιατρέ μου; κανένας κίνδυνος;

—Φόβος; κίνδυνος; καλὲ τὶ λέγετε· μιὰ ἐξάντλησι μόνον ἔχει ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο χαροπάλεμα, μιὰ ταραχὴ ἡ ὁποία τῆς φέρει τῆς ἀλλεπάλληλες λειποθυμίες. Κίνδυνος; Τίποτα, ἐντελῶς τίποτα δὲν ἔχει, θέλει ὅμως ἡσυχία, δὲν πρέπει νὰ ταραχθῇ καθόλου,

—Ὥστε;

—Ὥστε σὲ βεβαιώνω καὶ πάλι ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο, ἂν πάλι παρουσιαστῇ καμμιὰ ἀνάγκη, καμμιὰ ἐπιπλοκὴ, ποῦ δὲν τὸ φαντάζομαι ποτὲ, τότε στέλλετε καὶ μὲ φωνάζετε· μόνο ἀπ' αὐτὸ τὸ φάρμακο ποῦ θὰ σοῦ στείλω ἀμέσως, νὰ τῆς δίνετε μιὰ κουταλιὰ κατὰ δύωρο· πιστεύω τὸ ἀπόγευμα νὰ ἐπανέλθω καί τοι ἔχω πεποίθησιν, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη γιατὶ δὲν ἔχει ἐντελῶς τίποτε. Χαῖρε λοιπόν.

Σᾶς περιμένω γιατρέ.

—Εἴπαμε.

Μόλις ἔφυγε ὁ γιατρὸς πλησίασε ὁ Παῦλος τὸ κάθισμά του στὴ λειποθυμισμένη τὴ κυττοῦσε προσπαθῶντας μόνος του νὰ διασχίσῃ τὸ σκοτεινὸ πέπλο ποῦ τὴ σκέπαζε, ἀλλὰ τοῦ ἦτο ἀδύνατον· ἡ ἀνυπομονησία του ἦτο ζωγραφημένη στὸ πρόσωπό του μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια του περνοῦσαν σὰν κινηματογραφικὴ ταινία διάφορα ἐπεισόδια τὰ ὁποῖα ἐφαντάζετο ὅτι δυνατὸν νὰ ἐξώθησαν τὴν ἄγνωστή του στὸ «ἀπονενοημένο αὐτὸ διάβημα», κανένα ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ. Ἐνῷ ὁ Παῦλος ἦτο ἀπορροφημένος στῆς σκέψεις αὐτὲς, αἴφνης ἡ λιποθυμημένη ἄρχισε πάλι νὰ κινῆται· μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, τὰ γλυκὰ ἐκεῖνα μάτια ἀμέσως τὰ κάρφωσε στὸ Παῦλο. Ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ζέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη της καὶ ἄρχισε νὰ σιγοψιθιρίζῃ.

—Λέγε....μου.....τώ....ρα καλέ...μου Κύριε.... ποιὸς....εἶσθε; τὶ θέλετε;....σεῖς.....μαζί.....μου..; τί....μοῦ....συμβαίνει;.....

—Ἡσυχάσατε, ἡσυχάσατε, μὴ ταράττεσθε γιατὶ πολὺ πιθανὸν νὰ σᾶς ἔλθῃ καμμιὰ ἐπιπλοκὴ καὶ νὰ χειροτερεύσῃ ἡ θέσις σας· τὸ εἶπε κι' ὁ γιατρὸς αὐτὸ ποῦ ἦτο πρὸ ὀλίγου ἐδῶ.

—Γιατρός;....ἐδῶ.....γιατρὸς....τὸ εἶπε.....πρὸ ὀλίγου; μὰ τὶ ἔχω;....

—Τίποτα, ἀπολύτως τίποτα δὲν ἔχετε ἀργότερα θὰ ποῦμε σᾶν δυὸ καλοὶ φίλοι.

—Ἀ.....ὄ.....χι.....

—Πρὸς χάρι μου θὰ τὸ κάμετε. μείνατε, ἡσυχη.

—Ἀφοῦ....τὸ θέλετε....σεῖς.....

Καὶ σᾶν νὰ ἄκουσε τῆς συμβουλὲς τοῦ Παύλου δὲν ξαναμίλησε παρὰ μόνον τὸν κυττοῦσε μ' ἕνα βλέμμα ἐξεταστικὸ βασανίζοντας τὴ μνήμη νὰ θυμηθῇ μήπως τὸν εἶχε συναντήσῃ πουθενά.

Τὸ μεσημέρι εἶχε περάσει. Τὸ διαπεραστικὸ κρύο εἶχε ὑποχωρήσει λίγο στῆς θαλπορὲς τοῦ ἥλιου ἀχτῖδες κι' ὁ κόσμος ξεχύθηκε στὴ ζηλευτὴ ἐκείνη λιακάδα γιὰ νὰ θερμάνῃ λίγο τὰ κατάψυχρα μέλη του.

Ὁ Παῦλος ἀφοῦ παρετήρησε τὸ ρολόγι του ἐγέμισε μιὰ κουταλιὰ ἀπὸ τὸ γιατρικὸ καὶ τὸ ἔφερε στὴν ἄγνωστη, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα κατώρθωσε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὅταν παραληροῦσε.

—Ἀνοίξετε λίγο τὸ στόμα σας Δὶς Λόλα τὸ φάρμακο αὐτὸ τὸ ὥρισε ὁ γιατρὸς καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἐπιταχύνῃ πολὺ τὴ βελτίωσι τῆς ὑγείας σας.

Ἄνοιξε τὸ στόμα της καὶ παρὰ τὴ μεγάλη του πίκράδα καὶ τὴν ἄσχημη μυρουδιὰ ποῦ εἶχε, τὸν κατάπιε, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν εὐγενῆ ἐκεῖνον κύριο ποῦ τόσο ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑγεία της.

— Τώρα εἶμαι σχεδὸν καλὰ· αἱ δυνάμεις μου ἐπανέρχονται, τὸ σῶμα μου δὲν μοῦ πονεῖ τόσο ὅπως καὶ πρὶν, τὰ αὐτιὰ ἔπαψαν νὰ βοΐζουν.

— Βλέπετε ποῦ σᾶς εἶπα νὰ ἡσυχάσετε;

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς τώρα κυρίε μου νὰ μιλήσω δὲν εἶναι ἔτσι;

— Πρὸς Θεοῦ, μικρή μου, ὄχι ἀκόμα, ὄχι! ὄχι!

— Μὰ δὲν ἔχω τίποτα· χειρότερα βλάπτει νὰ βασανίζω τὸ μυαλό μου νὰ διαλύσῃ τὸ μηστύριον ποῦ μᾶς σκεπάζει. Λέγετέ μου λοιπόν;

— Ἀκούσατε ἀφοῦ τὸ θέλετε.

— . . . . . .

— Ὅταν περνοῦσα χθὲς τὴν νύχτα ἀπὸ τὸ στενὸ ἐκεῖνο δρομάκι ἀπὸ ἀπάνω ἀπὸ τὰ βράχια διευθυνόμενος πρὸ τὴν Καστέλα ἄκουσα μιὰ... Ἀλλὰ τί ἔχετε, γιατὶ γίνατε τόσο χλωμή;

—Ἀ.. α...α... χ....

— Βλέπετε σᾶς τὸ εἶπα ἐγὼ ποῦ θὰ σᾶς ταράξουν τὰ λεγόμενά μου.

— Ναί! ναί! ἀλήθεια, σᾶν ὄνειρο μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ, σᾶν ὄνειρο παληό. Θάλασσα ἀφρισμένη,..... κύματα θεόρατα..., ἀστραπὲς..., βροντὲς...., κοσμοχαλασιὰ...., πίσα..., κατράμι.. ὅλα τριγύρο σκοτεινὰ φόβος.,, τρόμος.

— Μὴ ταράτεσθε.

— Ὄχι! Ὄχι! Δὲν ἔχω τίποτε ὁμιλεῖτε· ὥστε σεῖς εἶσθε ἐκεῖνος ποῦ μέ....

— Μὴ κάνετε ἔτσι θὰ πάθετε κανένα μεγαλείτερο κακό.

— Ἐκεῖνος σεῖς! ποῦ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἔσωσε τὴν ἰδικήν μου. Ἐκεῖνος ποῦ πάλεψε μὲ τὸν χάρο γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ πίσω τὴ ζωή μου ποῦ σὲ στιγμὲς ἀπελπισίας τὴ πέταξα στὰ τρισκότεινα τῆς θάλασσας βάθη. Καὶ ἅρπαξε τὸ χέρι τοῦ Παύλου καὶ κόλλησε ἀπάνω σ' αὐτὸ τὰ διάπυρα χείλη της εἰς ἔνδειξιν τῆς μεγάλης της εὐγνωμοσύνης.

Καὶ τώρα ἀγαπητέ μου κύριε θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομά σας γιὰ νὰ τὸ ἔχω πάντα στὰ χείλη μου.

— Δὶς Λόλα μὲ λέγουν Παῦλο καὶ πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴ θελήσετε νὰ μέθετε τίποτε ἄλλο· ἴσως ἀργότερα νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ ὅλα. πρὸς τὸ παρὸν μὴ ζητήσετε τίποτε ἄλλο

— Αὐτὸ ἀρκεῖ Παῦλο σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ ὄνομά σας τὸ ὁποῖον τώρα συνεδέθη ἀρρήκτως μ' ἕνα κομμάτι τῆς δυστυχισμένης μου ζωῆς.

— Ἀγαπητή μου φίλη, δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ὑπηγόρευε τὸ καθῆκόν μου, ὁποιοσδήποτε καὶ νὰ ἦτο στὴ θέσι μου τὸ ἴδιο θὰ ἔκαμνε· εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶμαι πολὺ μὰ πάρα πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ κατώρθωσα νὰ σώσω μιὰ ψυχὴ ἀπὸ βέβαιον θάνατον, αὐτὸ μοῦ φθάνει. ἤθελα νὰ ἐρωτήσω ὅμως, ἐὰν φυσικὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃτε, τὴν ἀφορμὴν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ διαβήματος· Τὸ γνωρίζω ὅτι ἡ ἐρώτησίς μου αὐτὴ εἶναι ἀδιάκριτος, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμην.

— Ὄχι Παῦλε θὰ τὰ μάθετε ὅλα γιατὶ εἶσθε ὁ σωτήρ μου,γιατὶ χωρὶς ἐσᾶς τίς οἶδε ποῦ θὰ ἦτο τὸ δόλιο μου κουφάρι, θὰ τὰ μάθετε ναὶ ὅλα γιατὶ ἔχετε νὰ κάμετε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴ ζωή μου τὴν ὁποίαν σεῖς ὁ ἴδιος μοῦ χαρίσατε· θὰ τὰ μάθετε ὅλα γιατὶ ἀπὸ τῆς λίγες ὧρες μοῦ εἴμεθα μαζὶ κατάλαβα ὅτι εἶσθε κάτι ἀνώτερος ἀπὸ φίλος, κάτι ἀνώτερος ἀπὸ ἀδελφὸς, κάτι ποῦ μόνον ἡ καρδιὰ τὸ ἐννοεῖ ἀλλὰ τὰ χείλη μου ἀδυνατοῦν νὰ τὸ προφέρουν· Τὸ ξέρω ὅτι ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία μου θὰ σᾶς λυπήσῃ πολὺ ἀλλὰ γιὰ νὰ αἰσθανθῆτε τὴ μεγάλη αὐτὴ χαρά σας γιὰ τὴ ζωὴ ποῦ μοῦ σώσατε, πρέπει αὕτη νὰ συνοδευθῇ καὶ ἀπὸ τὴ λύπη γιατὶ τὸ μέτρο τῆς χαρᾶς εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ λύπη.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ἀδυναμία εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως. Ἡ δύναμις καταρρέει ὑπὸ τῆς ἰδίας της ἀδυναμίας.

Τῶν χρόνων προτρέχει πολλάκις ἡ φύσις

Ὁ ἄνθρωπος χειραφετούμενος ὑπὸ τῆς φύσεως εἶνε εἰς θέσιν καὶ τὴν θέλησιν αὐτοῦ νὰ μεταβάλλ' εἰς φύσιν.